

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Marion Lennox

Veszedelmes vizeken

Janette Kenny

Alpesi terápia

Michelle Douglas

A szomszéd farmer

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítenést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Marion Lennox, 2013 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *A Bride for the Maverick Millionaire* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Windberg Donatella

© Janette Kenny, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *Bound by the Italian's Contract* (Harlequin Mills & Boon, Presents)

• Magyarra fordította: Windberg Donatella

© Michelle Douglas, 2013 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *The Cattleman's Ready-Made Family* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Windberg Donatella

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 124. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-874-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Marion Lennox

Veszedeimes vizeken

1. FEJEZET

Finn nem akart kezdeni Rachel Cottonnal, de az idősebb utasok a Kimberley Temptress fedélzetén más véleményen voltak. Már Darwin óta kapta tőlük a jó tanácsokat.

– Össze kéne jönniük. Tegyen rá jó benyomást. Mit ér egy hajóút egy kis romantika nélkül?

És most ráadásul Rachel nagymamája is a vízbe esett.

Esme és Jason, az utazásvezetők segítettek az utasoknak egy kis rámpán feljutni a sziklás partra. Esme minden utast addig fogott, amíg Jason biztonságosan át nem tudta venni őket a rámpa másik végén.

De Maudot nem fogta Esme elég sokáig, s mikor elengedte, az idős hölgy megbotlott, és Finn hiába termett ott a következő pillanatban, nem volt elég gyors.

Maud nyolcvan fölött járt, a tenger pedig mély volt. Azonnal elsüllyedt. A sziklákon Rachel rémülten felkiáltott, és megpróbált utánaugrani.

A Temptress hajótársaság tulajdonosaként Finn átlagos utasnak álcázva tartózkodott a fedélzeten, hogy megfigyelje a legénységet. Az utasok megmentése nem tartozott a feladatai közé, de nem volt más választása.

Megragadta Rachelt.

– Állj!

– Hé, engedjen el!

Rachel vergődött, és erősen belerúgott Finnbe, pont oda, ahova férfi nem szívesen kap ütést.

Finn megfordult, és durván Jason karjába tolta a nőt.

– Fogja meg!

Aztán fejest ugrott a vízbe.

– Maud! – Harcművészeti képzettségével Rachel könnyen kiszabadulhatott volna Jason szorításából, de nem tette.

– Kihozza – mondta neki a férfi.

Rachelnek nem volt más választása, mint megbízni Finn Kinnardban.

Akivel aznap találkozott, amikor elindultak Darwinból.

– Ő Finn Kinnard, hajóépítő az Egyesült Államokból – mutatta be őket egymásnak a vezetőstewardess. – Finn, ő Rachel Cotton, geológus. Maguk az egyetlen fiatal szinglik a fedélzeten. Érezzék jól magukat – tette hozzá jelentőségteljes mosollyal.

– Milyen hajókat épít? – kérdezte Rachel.

– Kis fahajókat. A geológián belül mivel foglalkozik?

– Nagy sziklaalakzatokkal.

Finn elmosolyodott, és gyorsan továbbállt. Nyilván attól félt, hogy Rachel ráakaszodik.

Pedig eszében sem volt.

Ez bosszantotta Rachelt, de nem túlságosan. Túl sok volt a látnivaló. Mindenesetre továbbra is figyelte a férfit. Magas volt, napbarnított, és lenyűgözően izmos. Emellett olyan magabiztosságot és tekintélyt sugárzott, ami nem igazán illett egy magányos utazóhoz, aki átlagos kabinban lakik.

– Fantasztikusan néz ki – magyarázta Maud. – Hajóépítő. Imádom az olyan férfiakat, akik tudják, hogyan kell használni a kalapácsot. Rachel, ha nem gyászolnál, azt mondanám, hajrá.

Rachel nem tudta megállni mosoly nélkül. Mások igyekeztek nem említeni a gyászát, de Maud nagyon közvetlen volt.

– Egy kis hajós romantika jót tenne neked – vélekedett.

Rachelt azonban a legkevésbé sem érdekelte a romantika, még akkor sem, ha elismerte, hogy Finn Kinnard lenyűgözően néz ki. Ráadásul kedves is. Kedélyesen elbeszélgetett az idősebb utasokkal, és felajánlotta a segítségét, amikor csak szükség volt rá.

Mint most, amikor beúszott a hajó alá. Maudhoz.

Ausztrália legészakibb csücskénél voltak, a hely hemzsegett a krokodiloktól.

– Asszem, megvan – mondta Jason feszülten. – Igen!

Hirtelen meglátták Finnt, aki előbukkant Mauddal a hajó alól. Az asszony köhögött néhányat, aztán nagy levegőt vett.

– Köszönöm, fiatalember. Ójaj, attól tartok, elvesztettem a kalapomat. De úgy vélem, a biztosításom fedezi.

A kapitány lehajolt, és általános megkönnyebbült nevetés közepette kihúzta Maudot a vízből. A legénység többi tagja felsegítette Finnt.

Az elázott Maud az ősz kontyát tapogatta. Rachel visszaroht a rámpán, és megölelte.

– Ne csináld, kislány, tiszta víz leszel – dorgálta Maud.

De Rachel nem hagyta magát ez megállítsa.

– Nagyon sajnálom, asszonyom – mentegetőzött a kapitány. – Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. A legénységnek oda kellett volna figyelnie...

– Ne büntesse ezért őket – szakította félbe Maud. – Óvatosabbnak kellett volna lennem. És évek óta nem ért ennyi izgalom. És megdobogtatja egy öregasszony szívét, ha egy olyan fiatalember ment meg, mint Mr. Kinnard. – Először Finnre, majd Rachelre mosolygott. – Csak adjanak egy percet, hogy átöltözzek, aztán mehetünk a partra megnézni azokat a sziklafestményeket. Elvégre nem a semmiért jöttem el idáig.

– Szükséged van néhány percre, hogy összeszedd magad – ellenkezett Rachel.

Maud villogó szemmel kérdezte Finnt:

– Magának szüksége van rá, hogy összeszedje magát, fiatalember?

– Ööö, nincs – válaszolta ő zavartan.

– Lehet, hogy nem nézek ki olyan jól csuromvizesen, mint maga – Maud elismerően pillantott Finn rövidnadrágjára és a testére tapadó pólóra –, de gyorsan át tudok öltözni. Szoknya és blúz, aztán készen is állok az új kalandokra.

Bár úgy tűnt, Maud jól kezeli a helyzetet, Rachel elég zaklatottnak látszott, így végül Finn mégis úgy vélte, kell egy kis pihenés. Negyedórán állapodtak meg, és Rachel hálás pillantást vetett rá, miközben lekísérte Maudot a földszintre.

Én is ilyen akarok lenni ennyi idősen, gondolta Finn, miközben a fedélzeten várta őket kicsivel később. Rendíthetetlen humorral kezelni mindent, amit az élet hoz.

Sokat tudott Dame Maud Thurstonról. Ő volt a Thurston Holding, Ausztrália egyik legnagyobb bányavállalatának tulajdonosa. Könnyű volt információt szerezni róla – nem úgy, mint útitársnőjéről.

Rachel kabinját Maud unokája, Hugo Thurston számára foglalták le két nappal a hajóút kezdete előtt. Akkor történt egy változás, ami nem illett Finn terveibe.

Indulás előtt Finn nagyon alaposan ellenőrizte az utaslistát. Nem akarta, hogy bárki is legyen a fedélzeten, aki felismerheti.

Hajói kis turistacsoportokat vittek a világ legtávolabbi helyeire. A Kimberley Temptress pedig az egyik legsikeresebb útvonalon közlekedett, Darwinból Broome-ba, bejárva a csodálatos észak ausztrál partvidéket. De újabban több panasz is érkezett, és a foglalások jelentősen visszaestek.

Finn soha nem szeretett feltűnést kelteni. Egyszer már bejárta ezt az útvonalat, nem sokkal azután, hogy átvette a céget. De az évekkel ezelőtt volt, és a legénységből most senki sem ismerte személyesen. Így most beépített főnökként szállt fel a hajóra, hogy megfigyeléseket tegyen.

Rachel már többször felkeltette a figyelmét. Nagy szeretettel viseltetett Maud iránt, de Finn információi szerint az idős hölgynek csak egy unokája volt, Hugo Thurston. Ráadásul a két nő egyáltalán nem hasonlított egymásra: Maud magas, csontos és határozott volt, Rachel szőke és törékeny. Maud egyszerű, de drága ruhákat viselt, Rachel viszont rövidnadrágot és kifakult pólót, és rakoncátlan fürtjeit egyszerű hajgumival fogta össze.

Karcsú, vonzó és egyszerű...

Eszedbe ne jusson! – intette magát Finn. Egy románc veszélyeztetné a küldetését. Meg egyébként sem hiányzik neki.

Amikor a két nő visszatért, Maud már ugyanolyan nyugodt volt, mint mindig. Rachel viszont holtápadt és rosszkedvű.

– Heló – mosolygott Finn. – Ez gyorsan ment.

– Nem olyan gyorsan, mint magának, Mr. Kinnard – válaszolta Maud. – De persze magának nem kell aggódnia a rúzs miatt.

– Ebben igaza van – nevetett Finn. – Úgy döntöttem, ezen az úton kivételesen nem rúzsosom magam.

Maud is nevetett, de Rachel mosolyogni is alig tudott. Még mindig nem heverte ki az ijedséget.

– Bocsánat a rúgásért – mondta nagy nehezen. – Csak nagyon megijedtem.

– Talán megérdemeltem – válaszolta Finn. – Nem voltam elég gyors. De voltak elegenden, akik kimenthették volna Maudot, csak én voltam a legközelebb. És a krokodilok egy darabig méricskéltek a zsákmányt, mielőtt támadnak. Nagyon pechesnek kellett volna lennie a nagymamájának, hogy baja essen.

– Tudom – mondta Rachel.

– Rachel nem az unokám – magyarázta Maud. – A barátnőm, és kicsit törekeny. Egy évvel ezelőtt elvesztette a babáját, és azért jött erre a hajóútra, hogy felépüljön.

Rachel döbbsen és még sápadtabban nézett az asszonyra.

– Mr. Kinnard hősiességgel megmentett – mondta neki Maud. – Megérdemli, hogy tudja, miért vagy így megijedve.

Rachel megpróbálta lerázni magáról komor gondolatait.

– Elnézést, nem akartam...

– Semmi baj – válaszolt azonnal Finn. – És sajnálom a babát és az ijedséget az előbb. Ha gondolják, kiszállhatunk a partra. – Jasonre mutatott, aki a rámpánál állt. – Esme és egy fedélzetmester felmentek a sziklára a főcsoporttal. Jason külön itt maradt, ha utol akarnánk érni őket.

– Vannak más sziklafestmények is, közelebb a parthoz, mint a fentiek – mondta Rachel. – Kicsit mászni kell, de Maud elég fitt hozzá, tudom.

– És a csípőd? – kérdezte Maud.

– Az jól van. – Rachel óvatos pillantást vetett Finnre. – Nemrég volt egy balesetem – magyarázta neki. – De már sokkal jobban vagyok.

Hamarosan elérték a part másik végét, és felkaptattak a meredek sziklán.

– El se hiszem, hogy végre láthatom ezt – mondta Rachel elragadtatottan.

Maud élénken csevegett Jasonnel, Finn és Rachel kettesben maradt.

– Honnan tud ezekről a sziklafestményekről? – kérdezte Finn.

– Mindent elolvastam erről a vidékről, amit csak lehet. Már régóta álmodtam róla, hogy egyszer eljövök.

– Szóval ez az első alkalom?

– Igen, és Maudnak köszönhetem. Tudta, hogy itt nagyon ritka kőületek vannak? Ez a hely olyan régi, hogy alig ismerjük. A föld őrzik a kincseit. Mint ahogy ezeket a festményeket. A madárfészekmaradványok arra utalnak, hogy ezek a festmények több mint tizenhétézer évesek. És még mindig megvannak! Nem valami művészeti galériában, hanem érintetlenül, ott, ahol keletkeztek. – Rachel szünetet tartott és elpirult. – Bocsánat. A nővérem most a szemét forgatná. Kicsit megszállott vagyok.

– A szikláké és művészeté? – kérdezte Finn.

– Geológus vagyok, imádom a sziklát és köveket.

Finn figyelte, ahogy a nő nagy nehezen felmászik a sziklán. Szeretett volna többet megtudni Rachelről. De nem lehet. Még két hétig együtt lesznek a hajón, és tudta, mi sülni fog ki egy ilyen dologból. Az apja volt a legjobb példa.

Charles J. Sunderson és Mary Kinnard viszonya alig egy hétig tartott. Hajós románc volt, melyből nem kívánt gyerek született – Finn.

Nem, ő soha nem tenne ilyet.

– Sajnálom, ha untattam – mondta Rachel zavartan.

- Nem untat. Meséljen még a sziklákról.
- Tényleg? – kérdezte a nő megdöbbenve.
- Persze – válaszolta Finn. – Mindig is érdekelték ezek a formációk.

Rachel nevetett.

- Nohát akkor...

És hosszas fejtegetésbe kezdett az üledékekről és sziklaképződményekről, röpködtek a geológiai szakkifejezések.

– Ha egyszer meghívom vacsorázni, akkor is így eláraszt a tudományával? – kérdezte vidáman Finn.

Rachel ismét nevetett.

- Az biztos.
- Akkor inkább nem hívom meg.

Rachel nevetett, és érződött hangján a megkönnyebbülés. Aha, tehát ő is kerülni igyekszik a bonyodalmakat.

Hirtelen minden feszültség feloldódott közöttük. Ebben a pillanatban Finn elsősorban barátként tekintett a nőre, olyan valakire, akivel kellemes együtt lenni. Ez nem hajós románc, hanem hajós barátság.

Itt egy nagyszerű barát, akinek rossz a csípője, és elvesztette a babáját.

Miközben tovább mászott, Rachel megkérdezte a válla fölött hátrafelé:

- Miért utazik egyedül?
- Miért ne?
- Például mert drága.
- Megengedhetem magamnak – válaszolta Finn.
- Az jó. Én nem. Csak azért vagyok itt, mert Maud unokája beleszeretett a nővérembe, és inkább vele akart maradni, mint a nagymamájával utazgatni.
- Megbízhatatlan ember – mondta Finn tettetett rosszallással.
- Hát persze – nevetett Rachel. – A férfiak mind azok.
- Nem mind – tiltakozott Finn.
- Nem, Hugo sem az. Amyvel nagyon boldogok lesznek.

Rachel hangjából fájdalom hallatszott ki, de Finn nem tett fel több kérdést. Semmi köze hozzá.

Mostanra már magasan jártak a Timor-tenger fölött. A hatalmas szárazföldi sziklák föléjük tornyosultak, a tengeren számtalan apró sziget elszórtan. A hely vadnak és érintetlennek tűnt.

Finn és Rachel megállt, és ámulva nézett körül.

– Azok az emberek tizenhétezer éve ugyanitt álltak – suttogta Rachel áhítattal. – Micsoda ajándék, hogy én is itt lehetek.

Egy darabig csendben pásztázták tekintetükkel a varázslatos vidéket.

– Tovább kell mennünk, különben Maud azt hiszi, lezuhantunk – szólalt meg végül Rachel vonakodva.

– Aligha. Jól elbeszélget Jasonnel – válaszolta Finn.

– Igen. – Rachel elmosolyodott. – Maud mindenkivel remekül el tud beszélgetni. A férje néhány hónapja meghalt, az mélyen megrázta. De nem rágódik, a pillanatnak él. Amikor klassz emberekkel találkozik, összebarátkozik velük. De ha nem olyan klasszak, akkor is érdeklik.

– Régóta ismeri?

– Bármilyen furcsán hangzik, még csak három hete. Együtt utaztunk a vonaton Adelaide és Darwin között. Maud rögtön megkedvelt minket. Aztán a nővérem találkozott az unokájával, és bámm, ennyi volt. Csak jövő hónapban kezdem a munkát Darwinban, ezért ugrottam be Hugo helyére. Jó nagy mázlim volt.

- Ez gyorsan ment. Szerelem első látásra... – Finn hangja megvetően csengett.
- Nem hisz benne? – kérdezte Rachel.
- Nem hát! És maga? Maga is a „bámm”-ot keresi?
- Dehogy!

És megint ott volt az a félelem.

Finn legszívesebben a nyelvébe harapott volna.

– Ez nagyon tapintatlan volt tőlem – ismerte el bűnbánóan. – Bocsásson meg, tényleg semmi közöm hozzá.

– Ahogy nekem sincs a magánéletéhez sincs – válaszolta Rachel. – Nincs jogom megkérdezni, hogy miben hisz, meg hogy miért utazik egyedül. Vagy hogy miért nem rúzsozza magát.

Finn vigyorgott.

– Szerintem nem baj, ha kíváncsi az ember – mondta. – De legalább kilógunk az utasok közül.

– Igen. Három nászutas pár, mindenki más meg ötven fölötti. De figyelmeztetem, Maud nagy kerítőnő. Most, hogy maga a hőse, mindent meg fog tenni, hogy összehozzon minket. Talán viszonyt kellene kezdenie valamelyik Miss Taggerttel, hogy elterelje a figyelmét.

Finn felnevetett. A két Miss Taggert a hetvenes éveiben járt.

A következő szikla mögött megpillantották Maudot és Jasont a magasban. Maud izgatottan integetett nekik.

– Megtaláltuk őket! – kiáltotta. – Gyönyörűek! Ez az egész hely varázslatos! Gyertek fel!

– Az én Maudom. – Rachel mosolyogva visszaintegetett. – Mindig is varázslatot áraszt maga körül.

Pont úgy, mint Rachel, gondolta Finn.

A sziklafestmények, melyek az évezredekkel ezelőtti emberek életmódját ábrázolták, valóban rendkívüliek voltak. Régen kihalt állatok és stilizált férfi- és nőalakok sorakoztak egymás mellett, emberalakok, melyek egyetlen ismert fajra sem hasonlítottak.

Rachelnek elállt a lélegzete. Egyik festménytől a másikhoz ment, és hosszan megbámulta őket. Minden zugot, minden részletet megvizsgált. Egy hasadékban további festményekre bukkant. Lejjebb csúszott, és egy sekély barlangban találta magát.

– Ezek úgy néznek ki, mint a wombatok – szólta ki. – Fönn a plafonon. Azt a mindenit! Gyertek, nézzétek meg!

– Nem fogok wombatokért bemászni egy barlangba – felelte Maud.

Jason pedig úgy döntött, inkább tisztán tartja az egyenruháját, így hát csak Finn ment be utána.

A barlangban félhomály volt. Finn a mobiltelefonja zseblámpa funkcióját használva megvilágította a wombatokat, és figyelte Rachel csodáló arcát.

– Nem lehet, hogy idebenn festették őket – döbrent rá a nő. – Ez valaha sziklafal lehetett, csak aztán a feltörő magma fokozatosan oldalra, majd lefelé nyomta. Képzelve csak el, mennyi festmény lehetett még itt. De vajon mennyi maradt meg közülük? A sziklák ennek a csodálatos művészetnek az őrei. Néma örök. Hihetetlen.

Rachel hanyatt feküdt a vörös porban, szőke fürtjei, arca bepizkolódott. Teljesen megbabonázva merült el a festmények látványában.

Finn húsz percig azt hitte, képes lesz barátként tekinteni rá, nem pedig nőként – de most, hogy ott feküdt mellette, s a karjuk finoman összeért, furcsa és kéretlen érzések támadtak benne.

Amikor Rachel odafordult felé, Finn-nek össze kellett szednie magát, nehogy megcsókolja.

– Most már nyugodtan meg is halhatok – sóhajtotta Rachel.

Ez megtörte a varázst.

– Annyira nem vagyunk mélyen – válaszolta Finn. – Ha megerőltetjük magunkat, ki tudunk jutni.

– Tudja, mire gondolok.

– Nem. Én még sok mindent szeretnék megtenni, mielőtt meghalok. Talán nem olyan lenyűgözőek, mint ez, de azért jó dolgok. Ma például állítólag barramundi, vagyis óriás sügér lesz ebédre. Aztán ott a Montgomery-zátony, a Mitchell-folyó és a vízszintes vízesés. Ha Broome-ba érünk, tevegelni fogok. Már jártam ott, de nem volt időm felfedezni. És azt hallottam, hogy a broome-i sziklák között dinoszaurusz-lábnyomok vannak. Hogy halhatnék meg, amíg nem láttam őket?

Rachel habozott.

– Csak arra gondoltam...

– Arra, most már befejezheti? Dehogy.

Finn végül nem tudta megállni: odahajolt, és megcsókolta Rachelt. Csak egy pehelykönnyű érintés volt az ajkán.

– Az élet csodálatos – magyarázta. – Rossz dolgok történnek, de attól még csodálatos. Az ember sajnálattal emlékszik arra, amit elvesztett, de mégis előre néz. Mindig várja valami jó dolog.

– Ez úgy hangzik, mintha egy bölcs öregember mondaná – jegyezte meg Rachel.

– Nem kell hozzá nagy bölcsesség. De azt tudom, hogy ha tegnap meghaltam volna, ma nem feküdnék itt maga mellett. És azt is tudom, hogy az élet ebéd után is folytatódik. Kipróbáljuk?

A félhomályban Rachel kitartóan nézte, s a férfi ugyanolyan kitartóan viszonzta a tekintetét. Legszívesebben a karjába rántotta és rendesen megcsókolta volna. De nem szabad.

Elmosolyodott.

– Egyébként a barramundi után mangókrémes puding lesz desszertnek. Mi mást kívánhatna még?

– Ezt honnan tudja? – kérdezte Rachel.

– Nagy tehetségem van a kémkedéshez – válaszolta Finn tettetett szerénységgel.

Ez mosolyt csalt Rachel arcára. Mosolyt, mely tetszett Finn-nek. Túlságosan is.

– Mangókrémes puding? Ez komoly?

– Becsületszavamra.

– Az ellen persze esélyük sincs a tizenhétézer éves műalkotásoknak. – Rachel ismét a wombatokat nézte.

– Nincs, de azért közel járnak hozzá. Préseljem át magam, és húzzam ki? – kérdezte Finn.

– Nem, menni fog egyedül. Eddig nem ment túl jól, de egyre jobb lesz.

2. FEJEZET

Négyesben mentek vissza a hajóhoz. Jason és Rachel kicserélték ismereteiket a vidékről, és Finn látta, milyen mohón szívja magába Jason mindazt, amit Racheltől hall, akinek lenyűgöző volt a tudása.

Felvehetnék, gondolta Finn. Kiváló idegenvezető lenne belőle.

Ő meg a beépített főnöke? Nem jó ötlet.

És különben is, Rachel még nem teljesen egészséges. Amikor a hajóhoz értek, láthatóan erőlködni kellett, hogy ne sántítson.

– Fogja meg Rachel kezét, amikor átmegy a rámpán – parancsolta Maud. – Nem akarom, hogy ő is vízbe essen.

Finn kinyújtotta a kezét, de Rachel védekezően a fejét rázta.

– Fogja meg – morogta Finn.

Rachel felnézett rá, kissé elpirult, s végül megfogta a kezét.

Ezúttal mind a négyen szerencsésen átjutottak a rámpán.

– Velünk ebédel, Mr. Kinnard? – kérdezte Maud.

– Nem, de köszönöm.

– Miért nem?

Maud éles pillantást vetett rá, ami Finnt a két nagynénjére emlékeztette, akik kíméletlenül gyötörték gyerekkorában. Maud jelenlétében újra hatévesnek érezte magát.

– Inkább egyedül szeretnék lenni, mert még el kell olvasnom néhány könyvet – válaszolta bocsánatkérően.

– Rachelnek is. És mi haszna van belőle? Nem azért akar inkább egyedül lenni, mert nő?

– Nem – felelte Finn.

– Akkor meleg?

Rachel majdnem félrenyelt.

– Az sem – mondta Finn.

– Csak nem azért jött el erre az útra, mert ez lett volna a nászutad, de faképnél hagyta a menyasszony? – faggatta tovább Maud.

Rachel egészen elhűlt.

– Maud! Elég!

– Én csak kérdezek – mondta az idős hölgy ártatlanul. – Nagyon jóképű, biztos van valami oka, hogy egyedül van.

Finn felsóhajtott. Ki kell találnia valami hihető sztorit, hogy leszerelje Maudot.

– Nem kell semmit mondania – nyugtatta Rachel. – Maud, hagyd békén szegényt.

– Nem titok. – Finn bűnbánó mosolyt öltött az arcára. – Bár nem vagyok házas, de nem is vagyok magányos. Van három csodálatos hetem gyerekek nélkül, igyekszem kiélvezni.

Finn látta Rachel szemében a sebezhetőséget, és elszántan folytatta:

– Connie és Richard is hajós románcból született. Szeretek utazni, de a következmények nem mindig tetszenek. Rachel említette, hogy szeret összeboronálni embereket, Maud. Nos, az ön helyében én Rachelt a lehető legtávolabb tartanám tőlem. Hadd legyenek csak nyugodtan a könyveimmel.

Finn látta, hogy Maud szívesen folytatná a kikérdezést. Nyugodtan és hűvösen viszonzta az idős hölgy tekintetét.

– Hát jó – mondta végül Maud. – Köszönöm a figyelmeztetést, Mr. Kinnard. És köszönöm, hogy kimentett a krokodilok szájából.

– Tényleg nagyon hálásak vagyunk magának – erősítette meg Rachel mosolyogva. – De nem kellett volna ilyen drámaian figyelmeztetnie minket. Maud nagyon örül, hogy sikerült összehoznia

a nővéremet az unokájával, de most már elég ebből. Eszem ágában sincs magára akaszkodni, vagy bárki másra. Ez olyan kínos. Lehetetlen vagy, Maud. És most ha megbocsát, Mr. Kinnard. Szavamat adom, hogy békén hagyjuk.

A kabinjában Finn hosszan zuhanyozott, és azon tűnődött, miért mondta, amiket mondott. Mert valójában szerette volna jobban megismerni Rachel Cottont. Csak hát az apja is pont ugyanezt gondolhatta a hajós románca előtt...

Három törvénytelen gyereke közül Finn volt a legidősebb, mindhárman különböző anyától születtek. Playboy apjuk nem törődött velük. Finn anyja tizenkilenc éves volt, amikor teherbe ejtette egy hajóúton, és úgy érezte, emiatt tönkrement az élete. Öt évvel később meghalt, így Finn a nagyszüleinél nőtt fel. Mikor elég nagy lett ahhoz, megkereste két féltestvérét – az öccsét és húgát –, és megtudta, hogy ők még annyi támogatást sem kaptak, mint ő.

Az apja azzal a feltétellel hagyta Finnre hajótársaságának maradványait, hogy felveszi a nevét. Finn először vissza akarta utasítani az örökséget. Harminc évig megvolt az apja nélkül, miért kellett volna most elfogadnia a pénzt?

De aztán többet megtudott a féltestvéreiről. Még fiatalok voltak, és nehéz sorsúak: Richard a szupermarketek polcain pakolta, bár szeretett volna egyetemre járni, Connie pedig egy textilgyárban dolgozott futószalag mellett, s a kezén már az ízületi gyulladás jelei mutatkoztak.

Apja halálakor Finn hajóépítő mérnökként dolgozott – talán ezért választotta őt az apja. Vagy azért, mert a nagyszülei soha nem követeltek tőle gyerektartást.

Finn-nek nem volt szüksége az apjára és az örökségre. A társaság válságos helyzetben volt. De Connie-t és Richardot nem tudta kivenni a fejéből. Anyagi segítség nélkül esélyük sem volt, hogy vigyék valamire az életben.

Ezért hát végül vállalta a kockázatot. Felvette apja nevét, eladta a nagyobb hajókat, a többi pedig kis, hangulatos sétahajókká alakította. Az utakat úgy tervezte meg, hogy környezetbarátok, egzotikusak és izgalmasak legyenek. Finn fizetést kapott, a nyereség fennmaradó része azonban egy családi alapba folyt be, így Connie, Richard és ő egyforma arányban örököltek. Jó kapcsolatot alakított ki Connie-val és Richarddal. Rokonszenvet érzett a két gyerek iránt, akik még mindig alig tudták elhinni, mekkora szerencse érte őket.

Most azonban ki kellett derítenie, mi nincs rendben a Kimberley Temptress körül, és a feladat kedvére volt. Rachel Cotton iránti vonzalma csak feleslegesen bonyolítaná a dolgokat. Ezért említette úgy előtte a féltestvéreit, mintha a gyerekei lennének.

Azok ketten vele laktak apjuk impozáns birtokán, és tényleg örült, hogy három hétig egyedül lehet. Bár Connie már huszonöt, Richard pedig huszonegy éves volt, Finn számára még mindig gyerekek tűntek. Tönkrement családból jöttek, még most is voltak sebezhető pillanataik, és neki kellett vigyáznia rájuk.

Szóval vannak fontosabb dolgai, mint románcba kezdeni a mégoly vonzó Rachel Cottonnal.

3. FEJEZET

– Sok mindent elhallgat előlünk. – Maud leült az ágyra, és átható pillantást vetett Rachelre. – Ez az ember egy rejtély.

– Többet mondott, mint kellett volna – válaszolta Rachel. – És túl messzire mentél, Maud.

– Tudom. – Az idős hölgy felsóhajtott. – Csak olyan tökéletesnek tűnt. De ha tényleg hajlama van a szoknyavadászatra, akkor miért mondta ezt nekünk ezeket? Becsületes szélhámós?

Rachel nevetett.

– Tetszik a gondolat.

Maud is nevetett.

– Hidd el, Finn Kinnardban több van, mint ami látszik. De talán tényleg távol kellene maradnod tőle.

– Tudok magamra vigyázni – biztosította Rachel.

– Ha nem, akkor velem gyűlik meg a baja – mondta Maud nyomatékosan. – De nem úgy tűnik, hogy bármi szándéka lenne veled.

– Megcsókolt a barlangban. – Rachel elpirult.

– Mi? – Maud kiegyenesedett.

– Megcsókolt.

Az idős hölgynek elakadt a szava, ami pedig nem gyakran fordult elő vele.

– Milyen csók volt? – kérdezte végül.

– Nem igazi. Inkább csak futó érintés – válaszolta Rachel. – Talán nem élvezte.

– És te?

– Nem bántam – vallotta be Rachel. – De több nem érdekel.

– Akkor valószínűleg jó, hogy említettem neki a veszteségedet. Talán ezért mondott el ő is mindent. Azok után, amin keresztülmentél, tényleg nem hiányzik neked egy szélhámós.

– Még egy becsületes sem? – nevetett Rachel. Valójában eléggé össze volt zavarodva a Finn iránti furcsa érzéseitől. – Ebéd után indulunk a következő csodás állomásra. Ehhez képest még egy Finn Kinnard is jelentéktelen.

– Sok minden lehet, de jelentéktelen biztos nem – felelte Maud titokzatosan.

Ebéd után újabb kirándulás következett, vacsora után pedig megnézték egy jó filmet. Egy ilyen mozgalmas nap után Rachel remélte, hogy átalusza az éjszakát.

Ehelyett éjjel felriadt a rémálmaiból, mint oly gyakran. Az előző napi félelem előhívta belőle annak az eseménynek az emlékét, amely megváltoztatta az életét.

A gyermeke halála.

Mennyi idő, míg feldolgozza a gyászt?

Rachel beleszeretett Ramónba, nővére balett-társulatának jóképű, sármos szólótáncosába. Egy született hazudozóba. Emlékezett arra az utolsó, szörnyű napra, amikor munka után találkozott vele. Előtte a férfi a barátaival ivott, és Rachel gyanakodva nézte az asztalon álló üres poharakat.

– Csak egy pohár bor volt, bébi – biztosította Ramón. – Persze hogy én vezetek.

A baleset után a vérvizsgálat kimutatta, hogy éppúgy hazudott, mint végig a házasságuk alatt. De ekkor már késő volt. Rachel a hetedik hónapban járt. Kislányt várt.

És a baba meghalt, mert ő el akarta hinni Ramón hazugságait.

Aki ráadásul nem is bánta az egészséget.

– A nők folyton elvetélnék. Lépj túl rajta. De a bokám... Most hónapokig nem táncolhatok! Hagyd abba a bögést, és inkább velem törődj!

Lépj túl rajta.

Majdnem sikerült. A fölötte lógó sötét felhő csaknem szertefoszlott az elmúlt néhány csodálatos

hét alatt. Utazás az ausztrál pusztában a nővérével, Amyvel, Mauddal és Hugóval. Rachel tanúja volt Amy szerelmi történetének. Szétszórta gyermeke hamvait az Ulurunál, ahonnan a nagyanyja származott, és utána békére lelt.

Most mégis felriadt hajnali három órakor, kezével a hasán, a szívében tépő fájdalommal.

Feküdt a sötétben, míg a fájdalom alább nem hagyott, és Finn szavaira gondolt:

Rossz dolgok történnek, de az élet csodálatos. Az ember sajnálattal emlékszik arra, amit elvesztett, de mégis előre néz. Mindig várja valami jó dolog.

Önkéntelenül elmosolyodott. A férfi megcsókolta. De nem volt tolakodó.

Fájt a csípője. Mivel tudta, hogy nem fog tudni visszaaludni, úgy döntött, felkel, és elmegy a felső fedélzeti wellnessmedencéhez. A hajó túl kicsi volt egy rendes úszómedencéhez, de a wellnessmedence napközben népszerű volt az utasok körében. Éjszaka biztos nincs ott senki, és lehet belőle csodálni a csillagos égboltot.

Elég a múltból. A világ egyik legszebb helyén van, élvezni akarja!

Finn a felső fedélzeten ült az árnyékban, és figyelte, mi történik a hajón az éjszakai órákban. Azért utazott inkognitóban, mert azzal gyanúsította a legénységet, hogy drogot csempésznek. És minél többet megtudott, annál jobban erősödött a gyanúja.

A múltban a személyzet mindig kifogástalanul viselkedett ezen a járaton, és a menetrendet is mindig tartani tudták. De azóta egyre nagyobb volt a munkaerő elvándorlása, és a jelenlegi személyzet sok kívánnivalót hagyott maga után.

A tegnap esti késéskor a Temptress kissé eltért az útvonaltól. Finn rosszkor szundított el, és csak akkor ébredt fel, amikor egy csónakot ellöktek a hajó oldalától. Nem különösebben állt neki az efféle nyomozómunka – egy igazi detektív biztos nem aludna el a legfontosabb pillanatban.

De lassacskán kezdett összeállni a kép.

Indonézia nem volt messze. A Temptress nem hagyta el az ausztrál felségvizeket, ezért a vámhatóságok nem vizsgálták át, a kábítószer szállítás tehát igen egyszerű lehet.

Az ő hajója és legénysége. Szörnyű gondolat.

Ma éjjel nem fog elaludni.

Aztán megérkezett Rachel.

Finn figyelte, ahogy leveszi a fürdőköpenyét, mely alatt fürdőruhát viselt, és élvezettel belecsúszik a meleg vízbe. Fejét az egyik párnára hajtotta, és felnézett az éjszakai égboltra. Amikor Finn követte a tekintetét, a Tejutat látta, úgy, ahogy csak akkor lehet látni, amikor mérföldekre nincs semmi civilizáció.

Hirtelen az az érzése támadt, hogy megsérti a nő privát szféráját. Nem helyes, hogy titokban figyel.

– Ki van ott?

Finn megdermedt. Rachel nem láthatja a nyugágyak halma mögött. Jött még valaki?

– Ki van ott? – kérdezte újra Rachel, és idegesen kitolta magát a medencéből.

Nyilvánvalóan megérezte a férfi jelenlétét, és ez megijesztette.

– Én vagyok, Finn – szólt oda neki.

– Mit csinál itt?

– Meditálok.

Finn kísértelt a rejtekhelyéről, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy az éjszaka közepén egy halom nyugágy mögött ücsörög.

– Honnan tudta, hogy itt vagyok? – kérdezte a lehető leglazábban.

– A nagymamám koori volt. – Rachel még mindig idegesnek tűnt. – Mindig is nagyon érzékeny volt, és idős korára megvakult. Az volt a véleménye, hogy ha neki hangok alapján kell tájékozódnia, akkor nekünk is. Éjszaka kivitt minket a parkba, kikapcsolta a zseblámpát, és el kellett mondanunk neki, hogy mi történik. Aztán megmondta, hogy tényleg az van-e. A széke recsegett egy kicsit, és mintha hallottam volna a légzését.

– Ez ijesztő – mondta Finn.

– Nem olyan ijesztő, mint mikor valaki a nyugágyak mögé bújik.
Rachel a köntöséért nyúlt.
– Maradjon nyugodtan – mondta Finn. – Nem akartam megzavarni. Elmegyek.
A nő nyakig visszamerült a vízbe. Haját kontyba volt kötve, hogy ne ázzon el. Gyönyörű jelenség volt – mint egy nimfa a holdfényben.
Érdeklődve nézett Finnre.
– Meditáció? Mint a zen?
– Jóni múdrá.
– Hallottam róla – mondta Rachel. – Az ember befogja az ujjával a fülét, szemét, orrát, száját. Finn mosolygott.
– Tíz percig tudok meditálni anélkül, hogy levegőt vennék.
– Nem hiszem el – nevetett Rachel.
– Hogy kételkedhet benne? – adta Finn a sértettet. – Igazából a mantrameditációt jobb szeretem, de a kántálásom az egész hajót felébresztené.
Rachel őt nézte.
– Szóval elbújt a nyugágyak mögé. Miért?
– Nem akartam senkit megijeszteni a fura légzésemmel.
A nő elgondolkodott.
– Várt valakit? Ilyenkor?
– És tessék, jött is maga, és csevegni akar – felelte Finn.
– Ó, persze – mondta Rachel szárazon. – Folytassa csak a meditálást, nem fogom zavarni.
– Már befejeztem. A csakráim ébren vannak, és nem tudok visszaaludni.
Világos volt, hogy Rachel nem vette be a meditációs meséjét. Persze nem csoda... De az igazságot nem árulhatta el neki.
– Nem tud aludni? – kérdezte.
– Nem.
Finn lazán a korlátnak dőlt.
– Ez a legjobb napszak. Gyerekkoromban gyakran szöktem ki éjszaka. A nagyszüleim nyolckor feküdtek le, és kilenckor már aludtak. Én meg kimásztam az ablakom előtti fára, és éjszakai kalandokat kerestem.
– Maga is a nagyszüleinél nőtt fel?
Finn bólogatott.
– Anyám meghalt ötéves koromban. Súlyos tüdőbetegségben szenvedett. Alig emlékszem rá.
– A szüleink Amyt és engem a nagymamánál hagytak, amikor kisgyerekek voltunk – mondta Rachel. – Nem volt kedvük családosat játszani. Hála az égnek, hogy vannak nagyszülők.
– Én is így gondolom. A nagyszülők csodásak. Akárcsak a kutyák. Mivel a nagyfi és a papa túl öregek voltak, hogy lépést tartsanak velem, hatéves koromban kaptam az első kutyámat. Farkas még a fára is feljött velem.
– Farkas?
Finn nevetett.
– Keverék volt. A neve ellenére inkább halálra nyalogatott volna, mint hogy megharapjon. De bátorra tett. Egy kölyök, aki éjjelente kijárt Farkassal. Klassz volt.
– Én Öcsinek neveztem el a kutyámat. – Rachel elmosolyodott, és fokozatosan megnyugodott.
– Csak ez az egy kutyája volt?
– Még megvan. Most Amy vigyáz rá. Nagyon öreg már, tinédzser koromban kaptam. Mikor a nagyfi még élt, kis lakásokban laktunk, ahol tilos volt kutyát tartani – magyarázta Rachel. – Amikor megtaláltam Öcsit, nevelőszülőknél voltunk, rá kellett beszélnünk őket, hogy hadd tartsuk meg. Farkasunk nem volt, de harcművészek vagyunk, Amy és én is. Fekete övesek. Szóval könnyedén elbánunk olyan emberekkel is, akik kétszer akkorák, mint mi.
– Akkor már értem a rúgást – jegyezte meg Finn.
– Na igen... – Rachel derűsen vizsgálta a férfit. – Simán földhöz vágunk nagydarab férfiakat

is. Megmutassam?

- Ne.
- Gyáva.
- Csak akkor vagyok bátor, ha Farkas velem van.

Rachel egyre jobban elvarázsolta Finnt, és élvezet volt elképzelnie, hogy kijön a vízből, és leteríti. Egy csuromvizes nő... Testi érintkezés a sötétben...

De bármennyire is csábító, nem jó ötlet.

– Farkas elpusztult, amikor tizenöt éves voltam – folytatta sietve. – Utána jött Agyar, egy labrador, aki eszméletlenül jól tudott ugrani. És most Connie-nak van egy macskája, Bolha.

- Bolha? Micsoda szörnyű név.
- A bolhái is szörnyűek voltak. Kóbor macska volt. De már kiirtottuk őket belőle.
- Szerencse.

Rachel átható tekintete azt a nyugtalanító érzést keltette Finnben, hogy semmit sem rejthet el előle. Milyen képességeket örökölt még a koori nagyanyjától? Talán a hazugságokon is átlát?

- Nem szeret a gyerekekről beszélni, ugye? – kérdezte a nő.
- Nem.

Rachel felnézett az égre, és témát váltott:

- Ismeri az éjszakai égboltot?
- Most megtudok róla valamit? – kérdezte Finn gyanakodva.

A nő nevetett.

– Ez nem vacsorarandi, tehát nem lesz kiselőadás. És hogy őszinte legyek, nem tudok olyan sokat a csillagképekről. De a Dél Keresztje elég menő, nem gondolja?

- De, tényleg.

Egy darabig némán bámulták az égbolt csodáit. Aztán Finn levette a cipőjét, felhajtotta a nadrágszárát, és belógatta a lábát a medencébe.

Rachel felvonta a szemöldökét.

– Nem akar teljesen bejönni?

– Maudnak jobban kellene vigyáznia magára – morogta Finn. – Én figyelmeztettem. Miért kockáztat?

- Egy becsületes szélhámossal nincs probléma.
- Tessék?

– Mauddal úgy döntöttünk, hogy maga valószínűleg az. Nem tudjuk, hogy higgyünk-e magának, de adunk egy esélyt.

Ez kicsit felzaklatta Finnt. Nem akarta, hogy Rachel beskatulyázza, de hát ő maga tehet róla.

- Szokott Scrabble-t játszani? – kérdezte a nő váratlanul.
- Scrabble-t? – ismételte meg Finn értetlenül.
- Amerikában nincs Scrabble? – csodálkozott Rachel.
- Dehogynincs.

– Nohát akkor, most jön egy meghívás, aminek biztos egyetlen playboy se tud ellenállni – magyarázta Rachel. – Mindennap ebéd után, amikor mindenki szundikál, Mauddal Scrabble-t játszunk a hátsó társalgóban. Ha van kedve, bezállhat. De amerikai helyesírást nem fogadunk el, nincs kegyelem.

Ahogy Rachel most kérdően felnézett rá, Finn hirtelen többre vágyott barátságánál.

De nem lehet. Legalábbis most még nem. Mert ő itt beépített főnök, a maga útját járja.

Talán később, a szárazföldön, amikor maga mögött hagyta ezt a zűrös ügyet, és elmondhatja neki az igazat.

- Benne vagyok – válaszolta.
- De nagyon jók vagyunk ám – figyelmeztette Rachel.
- Én is.

A nő fürkészve nézte Finnt, s a férfit különös érzés kerítette hatalmába. Alapjában véve ez tiszta romantika volt: éjszakai találkozás egy luxushajó fedélzetén, a tenger sima, mint az üveg, langyos

szellő fújdogál, a hold ezüst fényzalagot bocsát a víztükörré.

– Hozzászoktam, hogy győzők – mondta fojtottan.

Rachel nevetett.

– Szuper. Imádom helyre tenni a férfiakat. Most visszamegyek aludni, hogy kipihent legyek a Scrabble-csatánkra.

Ahogy kiszállt a vízből, gyenge csípője miatt kissé megingott. Finn azonnal felugrott, és átkarolta.

Rachel csuromvizes volt, gyönyörű – és egészen közel hozzá...

– Szeretnének, ha az utasaink nem lennének a fedélzeten éjjel után – szólt egy hang.

Esme állt a lépcső tetején, egyenesen az arcukba világított egy zseblámpával, és barátságatlan arcot vágott. Rachel önkéntelenül hátrált, Finn továbbra is fogta. Esme úgy viselkedik velük, mintha két tinédzsert kapott volna rajta a fészker mögött.

Finn mérges pillantást vetett Esmére.

– Tartsa lejjebb a lámpát!

Kicsit túl sokáig tartott, ami még jobban felbosszantotta Finnt.

Ez egy kellemesen meghitt luxusútnak számított, amelyet úgy hirdettek, hogy az utasok szabadon beléphetnek a hajó minden részébe. A híd mindig nyitva volt, így a kapitánnyal vagy a legénység tagjaival is beszélhettek. Még a gépház sem volt elzárva előlük.

– Miért nem lehetünk itt? – kérdezte Finn.

– Nem elég biztonságos. Ha valami történik...

– A tenger nyugodt, az éjszaka gyönyörű, a korlát pedig elég magas. Akkor mi a probléma? A szerződés szerint bármikor használhatjuk a fedélzetet.

– És ha valami baj történik? – mondta Esme.

Pont ezért vagyok itt, gondolta komoran Finn. Az utazásvezető viselkedése rossz fényt vet a hajótársaságára.

– Megyek, lefekszem. – Rachel kiszabadította magát a férfi karja alól.

– Rachel, bármikor joga van használni bármelyik fedélzetet – tisztázta Finn. – Hacsak a kapitány nem adott ki figyelmeztetést rossz időjárás miatt. Igaz, Esme?

– Benne van a házirendben – ismerte el vonakodva Esme. – De elvárjuk, hogy észszerűen viselkedjenek. A fenti társalgó hangulatos, ott elég hely van a magánélethez. – Szinte sértő pillantással nézett egyikükről a másikukra. – Ha nem akarják, hogy zavarják magukat.

Ki kell rúgni ezt a nőt, gondolta Finn. Bármilyen képzett, nem akar ilyen embert a hajóján.

Egyelőre azonban nem rúghatta ki.

– Úgyis indulni készültem – mondta Rachel. – Jó éjt.

Finn-nek eszébe jutott a gyanúja. Talán Esmének konkrét oka van gondoskodni róla, hogy senki se legyen ilyenkor a fedélzeten.

– Elnézést a zavarásért, uram, de biztos vagyok benne, hogy bent sokkal kényelmesebb.

– Azt hadd döntsem el én – válaszolta Finn. – Elvégre tudom, hogy miért fizettem.

– Hát, legalább Miss Cotton józanul gondolkodik – vágott vissza Esme. – Ne essen be a vízbe.

– Igyekezni fogok.

Finn az ingerülten távozó Esme után nézett.

Aztán arra gondolt, milyen jó érzés volt a karjában tartani Rachelt.

4. FEJEZET

Másnap reggel abban az öbölben kötöttek ki, ahol kétszáz éve zátonyra futott a Mermaid nevű vitorlás. A kényszerű veszteglés alatt, míg a hajót javították, a matrózok egy nagy, őshonos baobab fába vésték a nevét. A fa azóta hatalmasra nőtt.

Az öböl fantasztikus volt, a furcsa, palack alakú baobabok látványosak, de Finn nem tudott Rachel közelébe kerülni, akit idősebb hölgyek vettek körül. Reggelineél szívélyesen üdvözölte Finnt, de egyébként úgy viselkedett vele, mint mindenki mással.

Miután mindenki megcsodálta a baobab fákat, a csoport szétvált. Jason egy nehéz sziklatúrát vezetett, Esme egy kevésbé megerőltetőt. Rachel az utóbbihoz csatlakozott az idősebb hölgyekkel. Finn azon tűnődött, vajon a fájós csípője miatt tette-e, vagy azért, mert el akarja kerülni.

De végül is mindegy. Úgysem érdekli a nő.

Ahogy azonban követte Jasont a keskeny ösvényen, hátranézett a válla fölött, és összeakadt a tekintetük.

Rachel gyorsan félrefordította a tekintetét.

A fenéket, gondolta Finn. Hogyne érdekelne.

Bár ebédnél Finn másik asztalnál ült, folyton Rachel felé pillantott. Az átlagéletkor kilencven körül lehetett náluk, de úgy tűnt, a korkülönbség a legkevésbé sem zavarja a nőt. A hölgyek többször is nevetésben törtek ki.

Étkezés után a megbeszéltek szerint a fedélzetre ment scrabble-özni.

Amint benyomta az ajtót, hirtelen megtorpant.

– Jöjjön csak – mondta Rachel mosolyogva. – Készen állunk. Hát nem nagyszerű? Találtunk még két játékost, a két Miss Taggertet. Úgyhogy kettéválunk: én Mauddal és Miss Veronicával játszom, maga pedig Miss Margarettel.

– Szóljon Margaretnek – mondta az idős hölgy Finnre ragyogva. – Utána játszhat Veronicával. Ha sietünk, talán a többiekkel is.

Finn két kiváló Scrabble-partit játszott le Miss Taggerttel. Élvezte, de szívesebben játszott volna Rachellel. Miközben arra koncentrált, hogy ne hagyja magát legyőzni, Rachel jóindulatúan figyelte. De a jóindulat nem volt elég neki. Többet akart, és azon tűnődött, miért is. Mert tulajdonképpen már nagyjából lemondott a nőkről.

Amikor a hangosbemondón bejelentették a következő kirándulást, Maud megkérdezte:

– Holnap egy új parti?

– Szívesen – mondta Finn.

– Mivel Rachel holnap a nővérével telefonál, csak négyen leszünk. Mit szólnának a ketten kettő ellen partihoz?

Finn látta a vidám kifejezést Rachel gyönyörű barna szemében.

– Ahhoz képest, hogy szélhámos, egész jó fej – mondta a nő halk hangon, miközben elsétált mellette.

Újabb két nap telt el. Kirándulások, nevetés, Scrabble. De semmi más nem történt.

Finn-nek fogyott a türelme. Nagyon várta, hogy a legénység olyan hibát kövessen el, amely megerősíti a gyanúját.

Ezúttal nem aludt el. GPS segítségével követte a hajó útját, és összehasonlította a térképekkel. Innen tudta, hogy a Temptress letért az útvonaláról, és tudni akarta, miért. Amint lelassultak, felosont a középső fedélzet hátsó részébe. Ha drogszállítmány átadására kerülne sor, azt legkönnyebben az alsó fedélzetről lehet megtenni, és a középső fedélzetről odalátott.

Teljesen feketébe öltözve könnyű volt észrevétlenül elrejtőznie. Innen figyelte, miben sántikál a csapata.